

Mic. „O Jerica, ti me le tolažiti hočeš; svoje prave misli mi zakrivaš. Da naju poroka od dné do dné negotovša biva, ti je dobro ko meni znano. Ta negotovost, Jerica! mi serce gloda; strah zgube mi grení slehernó veselje in mir iz mojih pers poja. Celó sanje me strašé“.

Jer. „Ljuba moja! vsaj s sanjami se ne plaši, ki so tako redko resnične. Bog vse prav obrača; le njemu zaupaj in vse bo dobro. Sanjam pa ni verjeti“.

Mic. „Je, je, Jerica! jim verjeti. Sinoči se mi je sicer sanjalo, da sva že mož in žena bila; al on je tako bled, tako merzel bil, in sama sem ledena obledovala“.

Jer. „Oče nebeški! to je strašna prikazen bila. Pa — Micika, ali ti je slabo? Tvoje lice blede, kaj ti je? Tako čudna se mi zdiš“.

Mic. „Nocoj moram zvediti, ali mi je namenjen on ali ne. Jerica! zmiraj sem te rada imela; pa tudi ti si mene rada imela, kaj ne?“

Jer. „Kaj prašaš, Micika!“

Mic. „Ko ti je vlani najlepša peča v Bistrice padla, in si plakala po nji, sem ti jo jez povernila, in letos, ko si se pri pšenici vžela, sem jaz tvoja in svoja kraja žela, da si domá ostati mogla. Jerica! ali me boš nocoj k Bistrici spremiti hotla?“

Jer. „Tvoja kri je nocoj vroča; preden kaj skleneš, poslušaj moje hladne misli. Da moje serce gorko za te bije, ni prič treba; zatoraj poslušaj prijateljico. Ne hodi tje in Boga ne skušaj! Večer je svet, ne gré skruniti ga z derznim početjem. Božja kazen je ta večer že marsikoga zadela. Pomisli, da je Aleša le njih svetinja pri tem nesreče rešila.“

Mic. „O Jerica! Bog je dober, sam bo ubozi deklici milost skazal“.

Jer. „Spomni se, kako te je rado strah“.

Mic. „Nocoj me ni; saj je sveti večer“.

Jer. „Pomisli tudi, kaj ti bo početi, ako bi res bilo, kar Aleš in stara vera terdi, in bi kakega v zerkalu vidila, pa ne Tineta. Še ti up napolnuje persi, ne budi v njih obupa“.

Mic. „O Jerica! saj mi je tudi tako obupati. V vednem trepetu za-nj me bo počasna smert umorila. Ne zaveraj me dalje; moj sklep je storjen. Še enkrat te prosim, Jerica, spremi me! Iz mladega si mi ti tovaršica, si povsod moja zvesta spremljevalka bila; ali me boš nocoj na groze polnem potu zapustiti mogla? Reci, da greš z menoj.“

Jer. „Oh! kaj morem drugače? Mojega svarjenja ne poslušam in samé te pustiti ne morem“.

Tako ste sklenile obé, in ko se potem polnočni čas približuje, nastopile radovedne strašen pot. Počasi in plaho greste proti produ Bistrice. Luna se v oblake zavija, in skopo lije svojo luč na blede zemljo; gole drevesa pa merzli sever previhrava.

„Jerica!“ krikne Micika v tem hipu, „ali ne slišiš nič po germovji šumeti?“

Jer. „Veter piše“.

Mic. „Vidiš li? Bela žena tam-le stoji!“

Jer. „Ali se mešaš? Štor je, od mesca razsvetljen“.

Mic. „O Jerica! meni je tako tesno, tako bitko pri sercu; slabost mi preletava ude, kot svinec so noge težke! Jerica, meni se dozdeva, da je to moja zadnja pot; božja roka se zná nad mojim derznim djanjem strašno maščevati“.

Jer. „Kaj bledeš, Micika! Kje je tvoja poprejšna serčnost. Ali ni sveti večer?“

Mic. „Če se ne vernem, Jerica, utolaži Tineta; reci, da sem mu zvesta bila do zadnjega diha; utolaži očeta; njihovo terdoserčnost jim odpustim. Mojo skrinjo ti vzemi — pomni me!“

Zdaj dosežete tomun — ura udari polnoči; blede luna razliva svoje žarke čez jagetove veje; lasje se jima vzdigujejo in trepetaje stopite na okraj, v zerkalu viditi podoba zaželeno. Zdaj oči pobesite in — hrest, zavrišči v vejah, voda se šumé razgerne pod njima, brezvoljno odskočite; ali

Micika se zgrudi in več — ne vstane. Plašno pobegne Jera. Iz tomuna pa, glej! težavno nekdo priplava; boječ vstopi se na breg — Tine je. Svoji ljubi vstreči, je zlezal na drevo, da bi ga v vodi vidila; po nesreči pa se mu veja ulomi, ravno ko une dve v tomun pogledate. Komaj zazrè truplo svoje drage, se zgrudi zraven nje, in potoke solz na merzle, blede lica toči. Pa tudi on obleduje, strah in groza ga predergavata, kesa skleča žalost se ga polasti — obnemaga ji in serce mu počí. Al tudi Jera smerti ni odšla. V dolgi bolezní hira, in ko posije pomladansko sonce, je ogrevalo že gomile — vseh treh. Podgorski.

Oglasi.

„Slovenski Pravnik“

se že pridno tiska tako, da prideta I. in II. zvezek (tedaj 10 pól) ob enem na svetlo kar najprej bode mogoče. Cena teh dveh zvezkov je 1 gold. avstr. veljave, ki se za more z naročnino na naše slovenske časnike vred že zdaj dotičnim gg. založnikom poslati, ako kdo hoče poštnino prihraniti. Tudi kdor še se ni na „Sl. P.“ naročil, ga more za omenjeno ceno dobiti, dokler se ne razprodá malo število nenaročenih iztisov. Pri bukvarjih se naš „Pravnik“ ne more prodajati po taki nizki ceni.

V Gradcu dné 19. grudna 1861.

Dr. Razlag.

Radi premalenog (skoro nikakovog) broja predplatnikov neče moj humoristično-satirički list

„Podravski jež“

danom 10. t. m. prosinca izaći, već će priměrak istog, kao dodatak mog predplatnog poziva od 1. listopada g. t. koncom 1. t. m. prosinca v svojoj pravoj slici štovanomu občinstvu se pokazati; i ako se povodom tim potrebiti broj predplatnikov prijavi, izlaziti će tečajom sečnja 1862.

U Varašdinu 6. prosinca 1861.

Dragotin Antolek,

izdavatelj i odgovorni urednik „Podravskog ježa.“

Dopisi.

Iz Dunaja. * Kakor so poslednje „Novice“ omenile, je bila tû dné 16. t. m. slavjanska beseda. Da ime ni samo lažljivo, ampak resnično, vidi se iz tega, ker so bile pesmi in ostale muzikalne reči vse slavjanske in tudi od vseh glavnih plemen slavjanskih. Tako so bile izmed pesem jugoslavenske „Strunam“ od Jenkot-a, kor herviški: „Slavska rieč“; — serbska narodna pesem: „Poletjela saren-tica“ in „Ajduci“ od Stankovića; — ruske: narodna „Matuška golubuška“; — česke: prekrasni kor v duhu cele drame: „Utonula“ od Križkovskega, za tem: „Poletuje holubice“; — slovaška: „Aj čo by bola drobna jatelinka“; — polska: „Żal“. — V drugem razdelu igral je orhester ravno tako skladbe od vseh slavjanskih predelov, poljske, česke, ruske, bulgarske, slovenske. Kar nam je znano, pokazala se je slavnega tenorista Ander-a sestra pervikrat kot pevkinja slavjanska, pa je z drugo in tretjo pesmijo toliko navdanosti in navdušenosti prebudila, da ploskanja ni bilo konca ne kraja. Ravno tako so se kori ali zbori peli po dva in po trikrat, ker pred ni bilo mirú. — Ko se je pa društvo veselo v drugo dvorano preselilo ter orhester začel delovati, je občno zadovoljstvo do verha dospelo ter je duh neopisljiv zavzel celo društvo, ki se je posred nemškega mesta občutilo kot v pravi svoji domačii. Vse je bilo tako zadovoljno, tako dobre volje, da je beseda segala do treh v jutro. Kdo je vse bil nazoč, to je bilo težko razpoznati, ker ste velike dvorani tako bile naterpane in napolnjene, da se je človek komaj gibal. Toda, kar nam je od znanih glav viditi bilo, to je bil grof Thun, ruski poslanec Balabin, baron Ožegović, državni svetovavec, in mnogi poslanci slavanski kakor Rieger, Klam-Martinic, Toman, Černe, Klaudy, Pražak,

Potočki, in drugi. — Take so besede sveta posoda, ki se v njih oživljuje in hrani duh slavjanski, ki ne dopušča, da se pozabijo mili glasovi jezika in duha v serca položenega od matere Slave.

Iz Reke 14. dec. * Iz več slovenskih krajev oznale ste nam ljube „Novice“ število učnikov, ki so šolsko novo leto v slovenskih gimnazijah nastopili. Rečem v „slovenskih gimnazijah“, ker mislim, da bi tiste gimnazije, ktere so s samimi Slovenci okrožene, morale res v duhu in resnici slovenske gimnazije biti. Število učnikov ste nam res lepo prinesle posebno iz bele Ljubljane in Maribora, kar nam očitno priča, da Slovenci niso sini teme, kakor nekteri naši sosedje mislijo; al kolikor se spominjam iz dopisov, slovenščina še dandanašnji mora v gimnazijah vaših drobne poberati, namesti da bi sedela za veliko mizo, kakor se spodobi. — Po naših hervaških gimnazijah je, hvala Bogu, že vse drugač. Pri nas je prvi dan šolskega leta hervaščina vse svoje pravice dosegla. Le o reški gimnazii nisem imel priložnosti, kaj novega slišati; mislil sem si, da v tem malem Babilonu je še vse ostalo po starem kopitu ali vse potopljeno v talijanščino ali pa celó v magjarščino. Pa zló bi se bil motil, ako bi pri teh mislih ostal; te dni mi je nek učnik pravil, da je tudi na Reki na gimnazii hervaščina prvi sedež zadobila, in sicer tako, da v gornji gimnazii se vsi predmeti predavajo v čisti hervaščini, v dolnji pa z iznimkom. Rekel mi je med drugim še to, da že veliko let ne pomnimo tako veliko število učencov na reški gimnazii, kakor se jih je to leto nabralo. Vseh skupaj je 163. Sicer malo število gledé na druge bližnje gimnazije; al gledé na reško gimnazijo, ktera je do zdaj komaj 80 do 100 dijakov štela, je ono število veliko. Kaj bi nek rekel zdaj na to tisti nemškutarski Mahomed, ki je še ne dolgo o reški gimnazii tako-le prerokoval: „sobald statt der deutschen Sprache die kroatische als Unterrichts-Sprache am Fiumaner Gymnasium eingeführt werden wird, wird man genöthiget, dieses binnen zwei Jahren wegen Mangel an Studenten aufzuheben?“ Oh zmotenec! vidiš sedaj, in prepričaj se enkrat, da kri ni voda, in da Slovan le za svojim glasom slovanskim ko bučela za medom leti! To je pokazalo precej prvo šolsko leto reško, do zdaj po ptujem upljivu — poliglota gimnazija. Ako se je tedaj mogla na enkrat preroditi gimnazija na Reki, in vse druge do lanskega leta zgolj ponemčene gimnazije na Hervaškem; zakaj se ne bi, ker vi Slovenci v svojem programu za svoje šole še dosti manj terjate, kaj takega ne moglo zgoditi v Ljubljani, v Novem mestu, v Celju, v Mariboru itd. So mar Slovenci spali, ko so Hervatje vkljub vsem protivnim zaprekam svojo književnost tesali in gladili? O ne, ne! Beri gospod Kurelcovo brošuro „Recimo koju“ in druge spise, vzemi v roke slovenske knjige poslednjih let, pa boš vidil slovensko delavnost na književnem polji in se ji čutil. Kar Hervati zamorejo, zamorejo gotovo tudi Slovenci. Pustite jim tedaj samim si suknjo krojiti in prašajte le njih: koliko lakatov sukna še si morajo kupiti za njo, pa bote vidili, kako lepo si jo bodo naredili.

Iz Tersta ψ. — Ne vém, ali Vam je že znano ali ne, kar 10. grudna piše „Wanderer“, da se je med nami dobil nekakošen Bortolo Basić od sv. Andreja doma, pa da je g. Cegnar temu možu predstavil Vilhelma Tela, da ga bo igrala njegova družba; zakaj neki da je v Terstu vse polno taci mož, kakoršen je slavni Bortolo Basić, ki prostovoljno igrajo slovenske igre, samo tista je, da so prej zvedili na Dunaj za nje kakor mi v Terst. Pa tega še ni konec. Tudi nekako obdarovan pisatelj in dramaturg, po imenu Vincenci Anton Bazichy, je neki med nami spisal Slovencom tragedijo: „Lepo Južo“, za ktero pa mi zopet nič ne vemo, temuč samo oče „Wanderer“ in pa njegov dopisnik. — Čitavnica bo imela 23. dan t. m. zopet „besedo“, 29. dan t. m. pa veliki zbor; tega nismo zvedili od Wandererjevega dopisnika, temuč to je resnica.

Od Save 16. dec. („Ost u. West“ — in „*Stimmen aus Innerösterreich*“). Častitim bravcom našim je le predobro znano, da časniki nemški, ki so pravični nam Slovanom, so res bele vrane, in da nekteri nosijo celó „*Gleiches Recht für Alle*“ na čelu, pa vendar je to le nesramna krinka, pod ktero napadajo v vsakem listu pravice slovenskega naroda in vsako še tako zmerno zahtevanje ravnopravnosti pribijajo na križ hudodelstev. Ako vidimo, da se taki časniki podpirajo tudi od takih strani, od kterih bi kaj takega nikdar ne pričakovali, bi jih saj domači naši ljudje podpirati ne smeli — to je, ne prebirati jih, pa še manj jih si naročevati. Toliko bolj pa moramo podpora biti nam poštenim časnikom, zlasti pa takim, ki posebno branijo naše pravice, razodevajo naše rane, odbijajo zopernike in kažejo pot njim in nam Slovanom, kako da se more pravicam vseh narodov avstrijskih zadovoljiti. V versti tako imenovanih velikih časnikov stoji „*Ost und West*“, v versti manjših pa „*Stimmen aus Innerösterreich*“. O obeh ste „Novice“ že večkrat govorile in ju priporočevale. Sedaj, ko stojimo pred vratami starega leta, ju priporočamo še enkrat. Vemo dobro, da prvemu časniku se očita, da ni celó vse tako, kakor bi želeli iz našega stanja; to je res; al res je tudi, ako bi tega časnika ne imeli, nimamo nobenega drugega velikega, ki brani naše narodne pravice vsaki dan in tako možato in krepko kakor ta pred velikim svetom. Med manjšimi časniki pa je vés naš celovski „*Stimmen aus Innerösterreich*“, kterega ste „Novice“ že večkrat gorko priporočale. Bog daj, da bi se povzdignil saj v versto tedenskih listov!

Iz Libelič na Koroškem 16. dec. Naj vam, drage „Novice“, tudi jez kaj žalostnega povem. 23. dan p. m. pelje se hlapec kupčevavca Lenko-ta v Šent-Petru v savinskem dolu na Štajerju, iz Laboda, kjer je prenočeval, proti Trajbergu domu. Bilo je zjutraj kmali po štirih. Ko se za pol ure od Laboda odpelje, ga neki človek, ki ga je pri mostu čakal, od zadej po glavi s sekiro mahne. Revez milo zavpije: „Oj Bog, bodi mi milostljiv!“ in še tisti dan okoli 9. predpoldne umerje. Morivca so še tisti dan zasačili. Koj po morstvu razpošlje župan labodski hudodelnika iskat. Bila je mati zemljica od slane sreberno obeljena, toraj so lahko sledili. Sled pelje jih od velike ceste do Drave in od tod do nekega hleva. Ker je pa hlev zaklenjen bil, zakaže gospodar, naj hlapec pride in hlev odpre. Hlapec pride, odpre hlev in pod posteljo najdejo sekiro nekoliko kervavo. Gospodar pobara hlapca: „Kako, da je sekira kervava?“ Hlapec nevstrašen odgovori: „Očetu sem jo bil posodil, ker so danes kolinovali“. In res! bila je pri hlapčevem očetu kolina. Pa tudi hlapčun je kolinoval. Na to more hlapec svojo škrinjo odpreti. Najdlji so mošnjico z nekoliko denarji. Gospodar podá mošnjico hlapcu rekši: „Shrani jo dobro. Kmali bodo vse preiskali in lahko bi ti pri preiskovanji denar odnesli“. Hlapec vtakne mošnjico v žep in hoče z vozom po derv iti. Al gospodarja nekdo opomni, rekoč: „Gospod! še enkrat dobro preiskajte“. Hlapec mora mošnjico dati. Gospodar jo dobro preiše, ter med denarji najde listek, na kterem bilo je ime „Lenko“ zapisano. Sum toraj na hlapca leti. Gospodar ga tedaj popade, ter mu resno reče: „Nesrečnež! ti si morivec“. Moč vesti sedaj hlapčuna peklenškega presune; trepetaje odgovori: „Jaz sem morivec; ne vem, kaj me je nek zmotilo.“ Na to pridejo bližnji sosedje, ter morivca zvežejo in pravici izročijo. — Morivec, meni dobro znan, ker me je večkrat prek Drave vozil, je v Labodu leta 1836 rojen, velike in lepe postave. Ima še očeta, mater in 3 sestre. Že od mladih nog pa je bil malo prida, le nerad je v šolo in h kersanskemu nauku hodil. Stariši so malo in slabo za sina skrbeli. Spervega je na cesti delal, potem s playčarji na Hervaško se vozil, letos pa mesca sušca stopil v službo; od kraja je bil sicer priden; al kmali se je spet tako popačil, da ga je gospodar hotel iz službe spoditi. Sprijaznil se je bil z vozarjem letos o vigredi, ker je moko v Lipizbach vozaril in navadno v Labodu preno-

čeval. Zvečer pred morstvom sta skupej v tergu pri „Adler-wirthu“ pila. Zapazil je pri vozarju veliko denarjev. Al našel je pri njemu le 17 rajnšev in 90 kr., ker druge denarje je imel vozar na vozu v vreči. — Čudno pri tem morstvu je pa to-le: Župan postavi očeta še neznanega morivca za čuvaja k ranjenemu, sestra morivca nese ranjenega vozarja v hišo, kjer je služila in kjer je revež tudi umrl, v tem, ko druga sestra morivceva ranjenemu v rokah mrtvaško svečo derži, in ko zjutraj kmali po morstvu župan ljudi morivca iskat razpošlje, vzame meni nič tebi nič tudi morivec puško svojega gospodarja, ter gre pomagat hudo delnika iskat, pa pride zopet neprestrašen na dom, ter se vsede k jedi, od kodar je moral iti hlev odpirat, kakor je bilo gori rečeno. — Preljubi Slovenci! Naznanjam vam to strašno dogodbo, ktera se je pri naših sosedih na Nemškem pripetila, zategadel, naj bi očetje in matere dobro gledali na svoje otroke, ter jih že od mladih nog v šolo in h kersanskemu nauku zvesto pošiljali, in ako jih ne morejo doma imeti, naj jih v pošteno službo dajo. Vas pa, srenjski predstojniki! lepo prosim, podpirajte duhovne dragovoljno ter ostro gledajte na to, da bodo stariši otroke svoje pridno v šolo pošiljali. Slaba zreja otrok, zaničevanje šole in službe božje, strah pred delom, in pa današnja šega, dobro živeti pa ne delati, so glavni vzroki, da se v sedanosti toliko morij pripeti, kakor da bi vès zrak okužen bil.

T. M. Štantetov-Šentvidski.

Iz mokronoške okolice. — 9. dan t. m. je krava Janeza Markovič-a iz velikega Cirknika štiri teleta (3 telice in 1 junčka) povergla; vse štiri živali so zdrave in se dobro redijo; ker je pa borna mati preslaba, vse štiri preziviti, mora gospodar dvoje telet prodati.

Iz Litije 15. dec. (Vsakemu svoje!) V predzadnjem listu so „Novice“ prinesle sostavek pod naslovom „Segač, prerok litijski“, v katerem se Litijanom in zlasti gosp. grofu Pače-tu za izpeljanje nove ceste skozi Reko slava poje. Marsikdo bi utegnil misliti, da je samo imenovani gospod s pomočjo litijske soseske, reško cesto osnoval. V hvalo naših sosedov, verlih Šmarčanov moram naznaniti, da so se tudi oni pri izpeljevanji imenovane ceste jako obnašali, in so ravno toliko — ako ne več, kakor Litijani storili. Tudi polšenska, gradiška, trebelevska in kresniška soseska so nam vpešno pomagale.

A. K., naslednik Segaća in župan.

Iz Ljubljane. Mnogim bakljadam, ki smo jih doživeli letošnje leto, je dodal pretekli četrtek še eno, ki nam je bila preserčno vesela od ene strani, od druge pa ravno tako otožna, ker je veljala — za slovó častitemu gospodu prof. Iv. Macun-u, ki gré vsled višega poklica kr. her. slav. dvorne kancelije v Zagreb za profesorja in zapusti našo gimnazijo, na kateri je razun družih nauk z izverstnim vspehom učil slovenski pa tudi ilirski jezik, kterege učenje „Entwurf der Organis. der Gymnasien und Realschulen in Oesterreich, vom k. k. Ministerium des Cultus und Unterrichts 1849“ šolam v deželah slovenskih živo priporoča, pa se pred dohodom gosp. prof. Macun-a ni moglo vpeljati, ker ga na naši gimnaziji še nismo imeli moža, ki bi ga bil v stanu učiti. Toliko bolj pa obžalujejo tudi domoljubi profesorjev odhod, ker, deržaje se vedno prave postavne poti, bil je iskren brambovec ravnopravnosti slovenske in nevtrudljiv podpornik vsake domače naprave. — Gimnazijska mladež naša, hvaležna svojemu ljubljenu učniku, mu je za slovó v četrtek zvečer s petjem in baklado napravila slovesno večernico, ktera je privabila obilo množico tudi drugih mestjanov pred stanovanje njegovo. Peli so verli pevci naše gimnazije najpoprej v zboru „pesem k slovesu“, ki jo je nalašč za to večernico napravil nadepolni mladi pesnik A. Okiški, v muziko pa v primernem duhu žalostinke zložil gosp. Miroslav Vilhar. Ko so jo odpeli, so zapeli še „Nočni mir“ in „Slovó“ Tomaževičevo, naposled pa Jenkov „Napreji“. Po končanih pesmah so nadušeno zaklicali: „Živio!“ „Slava!“ — gosp. profesor vès ginjen

se jim zahvaljuje: „Z Bogom! z Bogom!“ in vnovič zagermijo „živio- in slava-klici“, — baklje ugasnijo, petje potihne, vse se mirno in v redu razide, — vsak pa si svoje misli. — Gori omenjena „Pesem k slovesu“, ki je bila v več ličnih natisih razdeljena, se glasi tako:

Oj, k slovésu mladež poje,
Polna serčnih bolečin;
Skli jo, skli ločenje Tvoje,
Svete Slave zvesti sin! —

Toda sreča vedno bila
Spremenljiva je in bo;
Prišla zdaj že ura mila,
Prišlo britko je slovó.

Komaj leto je minulo,
Kar poslušamo Tvoj glas:
Že nas rani naznanilo,
Da zapustil bodeš nas.

Domorodec ljubeznjivi,
Bog Te spremljaj zmir povsod;
Kličemo Ti: Bog te živi!
Zdaj ko ločiš se od tod.

Bistrost Svoje učenosti
Le domovju si daril,
V sercih vdane Ti mladosti
Si za dom ljubav budil.

Bog Te živi mnoge leta,
Svete Slave zvesti sin!
Hvalo dá Ti mladež vneta,
Večen bo ji Tvoj spomin!

— S žalostjo smo slišali novico, da tudi visokosposlovani gimnazijski vodja gosp. Nečásek zapusti našo gimnazijo in pride za vodja velike novomeške gimnazije v Prago.

— Pretekli teden nam je iz Dunaja pod štamčilom iz „Abgeordnetenhaus“ priletela neka brošura v Ljubljano, po kateri bi smeli misliti, da se marsikak poslanec menda bolj s „Knittelreim-i“ ali njih ekspedicijo peča kakor z državnimi zadevami. Radostni smo sprejeli to „Thierfabel aus Krain“, ker nam,

Kakšna nemška je kultura,
Spet jasno priča ta brošura!

Sicer nismo nič novega iz nje zvedili, kar bi ne bili že brali v „Tagespošti“ et Comp., le na kruljevega pegaza so se vsedli „die feinen Männer der deutschen Wissenschaft“, in zlegli so to fabulo, v kateri pa so si sami za-se še pustili prostora, ker od mnogih „merčesov“ še niso nič govorili. Nadjati se smemo, da nam bo „das Abgeordnetenhaus“ poslal kmali drugi del prelepih Knittelreim-ov s Prešernovo prislovico:

„Oj! zlati vek zdaj Muzam slovenskim pride“.

— Prihodnja „beseda“ v čitavnici naši bode, kakor je že napovedano bilo, prihodnji četrtek zvečer ob 7. uri. Posebne povabila se častitim družbenikom na dom ne bojo pošiljale; program bojo dobili vsi pri dohodu; dostavljamo le to mično novico, da slavnoznani pianist gosp. Lombardi bode radovoljno dvakrat nam igral na klaviru. Ob enem pa tudi še naznanjamo, da v petek zvečer bo imenovani umetnik v reduti napravil koncert, ki bode mnogo vabivnih reči prinesel; tedaj ga živo priporočamo tudi vsem družbenikom čitavnice.

— Veliki zbor čitavnice je prihodnjo nedeljo ob 10. uri dopoldne.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državnega zbora). Poslednji dnevi preteklega tedna so bili najvažniši celega državnega zbora, zakaj 17. dan t. m. je ministerstvo doljni, 19. t. m. pa zgornji zbornici predložilo dнарne zadeve našega cesarstva v posvet in sklep. Celi mesec že se je govorilo in v časnikih ugibalo, kaj bo ministerstvo storilo o tej zadevi, ker od ene strani je bilo pomisliti, da v sedanjem zboru dunajskem niso nadomestovane vse dežele našega cesarstva, da bi sklepale o tem važnem predmetu, od druge strani pa 13. §. ustavne postave daje vladi oblast, da v takih okoljščinah more državne dohodke in stroške sama odločiti. Deržavni minister naznanovaje finančne (dnarne) predloge je v obéh zbornicah to pravico določno izgovoril; al dostavil je, da Njih Veličanstvo cesar želi, da že prvi stroškovnik in dohodkovnik ustavne deržave zbor očitno in svobodno v pretres vzame, in čeravno je deržavni zbor še dosihmal le ožji zbor, naj se saj to stori, ker se zdaj storiti dá za te dežele, ki so v zboru nadomestovane; ministerstvo vzame odgovornost, da je to storilo, na se. —